

Štev. 5. V Ljubljani, dne 1. majnika 1898. Leto XVIII.

Norec Dimitrij.

»Hej, dvorjani vi, svetniki,
Hej, boljarji vi, velikaši,
Kaj pomenja ta vik in krik?
Vnovič vzrojili so divji ustaši?
Grad koj z vojaki utrdite,
Dajte ukaz ta mojim beričem,
Da na veliki, carski svet
Z vami pred prestol jih kličem!«

Sedel na prestol svoj dedni je car,
Prišli beriči so, prišli dvorjani,
Prvim nasmehne se zviti vladar,
Drugim pa milostno to-le oznani:

»Oj ve opore, državniki,
Ruši se plemstvo, prestol se maje,
Tolpi se klanja stolica sveta,
Vedni nemiri, vedne ustaje,
A nič pomoči, ah nič nasveta...
Svetniki modri vi, čujte,
Čujte in modro svetujte:
V milosti carski kot mesec bleščal bo,
Kdor mu najboljše ta hip svetoval
bo — —«

»Spone, vešala, Sibirija!«
V svetli dvorani kot zemum se ori,

Dokler pred carjem se svojim do tal
Sklonil Dimitrij ni nori:

»Slava ti, car, ti si otec naš,
Venčan si, da nam caruješ,
Venčan, da rod pravoslavni miriš,
Da ga potešiš in da ga — kaznuješ...
Da pa kaznuješ, umiriš ga,
Dvigni svoj bič, namoči ga v krvi,
V krvi dvorjanov, svetnikov,
Hlapcev teh, teh klevetnikov —
Dvigni ga, otec, vseh carjev boš prvi!
Vtihnili takoj tvoj grešni bo rod,
Da, greh velik ima on na vesti,
Ker narodil se na beli je svet,
Ker če počivati, spati in jesti...
Stori, oj stori to, car, solnce žarko ti,
Če mar ti bleščéča je krona,
Gledal in občudoval, čuj, svet ves
Moč bo tega škorpijona...«

Aj, to zdajci zbledel
Vsak je dvorjanov in strepetal je,
Car je za hip ostrmel,
V drugič se zvito še bolj nasmehljaj je.

Aleksandrov.